

1. МЕГАН

Гори Окер, Юта

1 рік тому

Попри те, що він ледь не розчавлював мене своїм тілом, внутрішній голос кричав, щоб я виривалась. «Втікай», — лунало в голові, поки він, сопучи, затягував шарф — мій же шарф — навколо моєї шиї.

Натомість я лежала, застигла, як миша під котячою лапою, доки лещата тиску й болю раптом не ослабли.

Піднімаючись на ноги, чоловік декілька секунд дивився на мене. Його уста скривились від огиди. Він важко дихав. Його бліде обличчя з виразною родимкою на щоці нависло наді мною в темряві.

Він випустив з руки м'який рожево-зелений шарф додолу біля мене.

«Біжи», — знову почало лунати в голові. «БІЖИ!»

Проте я не рухалась. Навіть не кліпала.

Чоловік повернувся до машини, яку недбало припаркував на узбіччі розбитої ґрунтовки.

Я могла лише уявити, що він тримав у багажнику. Та усвідомлювала, що якщо не зрушу з місця, то дізнаюся.

І тоді я нарешті помчала до тіней сосен, які немов обіцяли, що сховають, а може, ще й вбережуть.

Я ринула вниз крутим насипом сухого річища струмка, підганяючи себе і намагаючись не впасти, уже навіть забувши про біль у горлі.

Не була впевнена, куди біжу. Знала єдине: потрібно якомога далі втекти від бездоганно блакитного «кіа соренто». Точніше дременути від того красномовного і пекельно звабливого чоловіка, якому автомобіль належав: «*Він, як та голка*», — говорила я про нього, коли розповіла подрузі Шарісі, що йду на побачення з ним. Та сама «голка» в копиці сіна холостяків у додатку для знайомств *MatchStrike*, бо там лише розлучені татусі з дітьми зі складними домовленостями про опіку та чоловіки із пафосними, від яких аж верне, селфі у спортзалі або у ванній.

А от Джиммі був інакшим. З його темно-бурштиновими очима, ретельно виголоеною бородою вздовж гострого підборіддя та ідеально вистриженим і укладеним волоссям він був схожий на Кріса Гемсворта.

Коли я показала Шарісі його фото, вона аж завищала.

З іншого боку, я стримувала свої очікування: не новачок в інтернет-побаченнях. Після своєї зміни на роботі я взяла *Убер* до ресторанчика «У Грейсі» у Солт-Лейк-Сіті та приготувалася до зустрічі з моторошним кузеном Кріса Гемсворта. Дорогою навіть написала Шарісі:

Зателефонуєш мені за годину, щоб я мала відмазку, аби злиняти з цього побачення?

І побачила, як з'явилися текстові бульбашки одразу після того, як натиснула «Надіслати».

Кажи, що хочеш. Сама знаєш, що спрагла.

Я закотила очі. Ще бульбашки...

Я зателефону <3 .

З ним я говорила в далекому куточку аж допоки заклад не зачинився об одинадцятій. Я написала Шарісі з туалету, що рятувати мене не треба.

І, як завжди, подруга миттєво відповіла:

Ти спраглаааааааа.

Коли мила руки, то погляд упав на записку, приклеєну до дзеркала у ванній кімнаті. «На побаченні не все добре? Відчуваєте небезпеку чи неспокій? Спитайте Андреа на барній стійці. Ми подбаємо про те, щоб ви дістались додому неушкодженими». Я усміхнулася, витираючи руки, вдячна, що мені не буде на це потреби. Не сьогодні. Не з ним.

Далі припинила дивитися на вивіску і вивчала себе в дзеркалі. Трішки ще витратила часу на волосся, яке зазвичай просто прямо спадало на плечі. Раніше вклала його у хвили, які в ресторанному освітленні видавалися, наче золотом ткани. Ще раз нафарбувала губи насиченою рожевою помадою, яка з роками стала моїм особливим аксесуаром і стиснула рот, міркуючи, чи поцілує Джиммі мене пізніше.

За вечір випила два пива. Замало, щоб бодай трішки сп'яніти. Однак достатньо, щоб зняти нервову напругу. Насправді він не був схожий на моторошного кузена Кріса Гемсворта, а видавався доволі ввічливим та веселим. Навіть та велика родимка на щоці якимось чином робила його ще більш привабливим.

Чоловік пив імбирний ель, що не бентежило. Я жила в Юті, зрештою.

Останнє, що пам'ятаю, — це те, як мені було надзвичайно тепло й дуже-дуже радісно. Приглушене світло кольору кленового сиропу, яке палало в модних

люстрах-супутниках, стало ще розмитішим. Тож коли він запропонував відвезти мене додому, щоб не чекати на *Убер* на морозі, я, не зволікаючи, погодилась.

В автомобілі на сидіннях були паперові чохла, наче його щойно вимили.

Це останнє, що пам'ятаю. Аж поки не прокинулася з його руками і моїм шарфом на шиї. Тепле світло забігайлівки зникло, натомість з'явилися поколювання хвої та бруд під волоссям, а також непроглядна темрява в холодному нічному повітрі.

Кілька секунд я не могла зрозуміти, що відбувається. Не могла кричати. Не могла поворухнутися. Навіть не могла сказати, де я. Усе, що розуміла, — це те, що мені боляче.

Спогади про наше побачення прорвалися крізь туман, коли побачила очі Джиммі, що блищали наді мною. Вони більше не були теплими чи навіть бурштиновими, як тоді в кабінці «У Грейсі». Ті очі були крижаними. Великими. І сповненими люті.

Та записка з ресторанчика промайнула в думках. «*Спитайте Андреа*».

Однак Андреа не зуміє зараз мені допомогти. Ніхто не зможе.

Я бігла швидше, ніж коли-небудь у житті, забувши про стукіт у голові та грудях, про шарф, який стискав горло.

Мені було байдуже, куди я біжу. Усе, що мало значення, — це втекти якомога далі від нього, навіть якщо це означало бігти стрімголов у ліс, що нависав над головою.

Коли пірнула вниз кам'янистим схилом до неглибокого русла струмка, то здалося, що почула чийсь голос. Жіночий голос.

Викинула його з голови та продовжила мчати.

Нападника вже не було за мною.

А йому і не треба гнатись уже.

Бо коли я нарешті спинилася, то з подивом зрозуміла, що не захекалась.

Так само швидко здивування перемінилось на жах.

Я не дихала важко, бо взагалі вже не дихала.

2. БРЕЙША

Боулдер, Колорадо

2 роки тому

У свідомлення смерті прийшло так, як після кошмару повільно доходить думка: «Це ж був лише сон». Тільки навпаки, мабуть. Тому що жахливий сон — реальність.

Спочатку не усвідомлювала, що сталося. Не розуміла лише кілька секунд. Поки не підвелась, хоча моє тіло залишалося на місці. Я подивилася на свою м'яку шовкову піжаму, у яку переодяглася після роботи, але тепер вже брудну і вологу. Один з моїх мокасинів злетів, тож на босих пальцях можна було побачити потрісканий лак персикового кольору. Моє довге темне волосся було зашпигане чимось темним і липким. Я більше не відчувала, як пульсувала моя голова та як він стискав мою шию.

Він теж дивився на мене. Не на мене, а на мене. На моє тіло. Тіло, очі якого, уже не кліпали та були залиті кров'ю. Чоловік важко дихав, без жодних емоцій. Далі тримав у руках подовжувач.

Він відростив бороду, як у Хоакіна Фенікса, яка майже, але не зовсім, приховувала темну родимку на щоці. Через неї видавався на десять років старшим, ніж востаннє, коли я його бачила. Якби тоді собі таке відростив, ми б, напевно, взагалі й не зустрічалися. Зрозумійте мене

правильно, я розум втрачаю від звабливої щетини, але тепер у нього там пташине гніздо. З солідної дев'ятки він опустився до трійки.

Рік тому ми зустрічались рівно тиждень. Чому пам'ятаю, що саме тиждень? Тому що він засмутився, коли я провела нашу «тижневу річницю» з подругами. Я не могла зрозуміти, чому це його так турбувало. У Ланель був день народження. І, як я вже казала: з ним ми зустрічались лише тиждень. Проте весь час говорила про нього. Я нечасто ходила на побачення після мого останнього розриву пару років тому і знову відчувала тепло всередині, коли промовляла слово «хлопець». Також приємно було відповідати на всілякі пікантні запитання за «маргаритою» з кавуном про те, чи добре він цілується (так), чи вмійлий у ліжку (гадки не маю, бо лише почали зустрічатись), і як ми познайомилися. Про це я трохи збрехала. Не пишалася тим, що докотилася до створення профілю на *MatchStrike*. Тому й ухилилась від відповіді. Вирішила, що якщо мої стосунки з ним протримаються, то зізнаюся.

Не знала, що й думати, коли виходила з ресторану після вечірки Ланель і наткнулася на нього. Чоловік демонстрував свою чарівну усмішку і поведився так, ніби це був дивний збіг обставин. Саме так я пояснила це своїй подрузі та іншим дівчатам. Здогадувалась, що вони вважали його симпатичним і схвалювали мій улов. Отож відштовхнула від себе те незручне відчуття всередині, намагаючись пригадати, чи казала йому назву ресторану. Я була майже переконана, що не робила цього.

Дозволила йому відвезти мене додому, хоча це означало залишити свою машину на стоянці біля «Барбакоа». Спочатку здавалося, що він був просто радий мене